

อ ำ นั ส ง ส์
ถ ว า ย ขั ว ตั ง

หญิงผู้ยากไร้ มีจิตเลื่อมใส ได้ถวายข้าวตังแก่เรา
ผู้เที่ยวบิณฑบาต ด้วยอานุภาพแห่งบุญนั้น ครั้นละจาก
อัตภาพนี้ไป ได้บังเกิดเป็นเทวดาผู้มีฤทธิ์มาก ชั้นนิมมานรดี
เพียงการถวายข้าวตังเป็นทานก็เข้าถึงสุขอันเป็นทิพย์ในเทวโลก

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๑๕๒

สมบัติในโลกนี้ บังเกิดขึ้นมาเพื่อเป็นเพียงเครื่องอาศัย สำหรับเอาไว้ใช้สร้างบารมี ไม่ใช่มีไว้เพื่อยึดติด เพราะทรัพย์ หยาบๆ ในโลกนี้ ไม่สามารถที่จะนำติดตัวไปได้ มีเพียงทรัพย์ ละเอียดคือบุญเท่านั้น ที่จะติดตามตัวเราไปได้ทุกหนทุกแห่ง เหมือนเงาตามตัว เมื่อรู้อย่างนี้แล้ว เราไม่ควรยึดมั่นถือมั่นใน สิ่งเหล่านี้ ให้นำสิ่งเหล่านี้มาเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการสร้างบารมี เราจะได้มุ่งไปแสวงหาสิ่งที่เป็นสาระแก่นสาร ของชีวิต คือการสร้างบารมีเพื่อให้บรรลุมรรคผลนิพพาน

มีวาระพระบาลีที่ปรากฏอยู่ใน อัจฉริยธรรมปิฎก ความว่า

“หญิงผู้ยากไร้ มีจิตเลื่อมใส ได้ถวายข้าวตังแก่เรา ผู้เที่ยววิณทนาต ด้วยอานุภาพแห่งบุญนั้น ครั้นละจาก อัตภาพนี้ไป ได้บังเกิดเป็นเทวดาผู้มีฤทธิ์มาก ชื่นนิมมานรดี เพียงการถวายข้าวตังเป็นทานก็เข้าถึงสุขอันเป็นทิพย์ใน เทวโลก”

พระลัมมาลัมพุทฺธเจ้าตรัสว่า “เมื่อมีจิตเลื่อมใสแล้ว ไทยธรรมไม่ชื่อว่าเศร้าหมองเลย” หมายถึงว่า เมื่อเกิด ความศรัทธาอย่างเต็มเปี่ยม และตัดใจถวายทานได้ ตัดความตระหนี่ ออกจากใจอย่างหมดสิ้น มหากุศลอันยิ่งใหญ่ หรือผลบุญอัน

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๑๕๓

ไพบูลย์ ก็จะมีบั้งเกิดขึ้นเป็นอสงไขยอุปมาฉมัง ใจที่เลื่อมใสใน พระรัตนตรัยเป็นต้นทางแห่งบุญกุศล เหมือนต้นน้ำเป็นบ่อเกิด ของความชุ่มเย็นแก่สรรพชีวิต ดังนั้นเส้นทางแห่งบุญจึงมีแต่ ความสดชื่นเบิกบาน ชุ่มเย็นใจอยู่ตลอดเวลา

หัวใจของนักสร้างบารมีนี้ โดยปกติจะแบ่งบานกว้างขวาง ไม่มีขอบเขต คิดแต่สิ่งที่ดีๆ เป็นบุญเป็นกุศล และสิ่งที่คิดถึง เป็นอันดับแรกก็คือ ทำอย่างไรบารมีของเราจะเพิ่มพูนขึ้น ทุกวันทุกคืน เพศภาวะความเป็นอยู่ไม่ใช่ข้อแม้ ข้ออ้างหรือเงื่อนไข ที่จะทำให้เราพลาดจากการสร้างบุญบารมี แต่จะเปลี่ยนความคิด ในทางตรงกันข้ามว่า แม้จะอยู่ในสถานะเช่นไร เราจะไม่ว่างเว้น จากการสร้างบารมี หากเราคิดได้อย่างนี้ทุกวัน แม้ชีวิตจะลำบาก ลักแคลไหนดก็ไม่เป็นอุปสรรคในการสร้างบารมีเลย เหมือนเรื่อง จริตที่เกิดขึ้นมาแล้วในสมัยพุทธกาล

*ครั้งนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่พระเวฬุวัน มหาวิหาร ในกรุงราชคฤห์ ได้มีครอบครัวหนึ่งเป็นอหิวาตกโรค สมัยนั้นยังไม่มียาใดๆ รักษาโรคนี้ได้ ครอบครัวใดประสบกับ โรคภัยชนิดนี้ ต้องอพยพหลบหนีไปเพื่อให้รอดพ้นจากโรคภัย คนของครอบครัวนั้นก็เหมือนกัน ต่างประสบภพภัยไปตามๆ กัน

อานิสงส์ถวายข้าวตัง

๑๕๔

เหลือรอดเพียงผู้หญิงคนเดียวเท่านั้นที่หลบหนีออกไปได้ทัน

เธอได้ทุกอย่างอย่าง ตั้งแต่ทรัพย์สินสมบัติ บ้านเรือนและของมีค่ามากมายแล้วรีบหนีไปเพื่อให้มีชีวิตอยู่รอด หลังจากหนีไป เธอได้เข้าไปขออาศัยบ้านของคนโน้นคนนี้ เปลี่ยนที่อยู่ไปเรื่อยๆ จนกระทั่งวันหนึ่ง ได้เข้าไปขออาหารในบ้านหลังหนึ่ง คนบ้านนั้นเห็นเธอแล้วเกิดความสงสารจึงให้อาศัยอยู่ด้วย และให้ข้าวต้มและข้าวตังที่เหลือกันหม้อสงเคราะห์เธอ เธออยู่สุขสบายด้วยทรัพย์สินสมบัติมากมาย ต้องมาตกอับเพราะวิบากกรรมได้แต่อาศัยข้าวตังกินกันตายไปวันๆ เท่านั้น

ในสมัยนั้น พระมหากัสสปเถระผู้เป็นพระอรหันตสาวกได้เข้านิโรธสมาบัติ ๗ วัน ครั้นออกจากนิโรธสมาบัติ ท่านตรวจดูว่า วันนี้จะโปรดใครดี ก็เห็นหญิงยากไร้ผู้นั้นเข้ามาในญาณทัสสนะ และเห็นว่าชีวิตของเธอใกล้จะดับเต็มทีแล้ว เพราะกรรมเก่าของนางกำลังจะตามมาทัน เมื่อกรรมเก่าให้ผลจะนำหญิงนั้นไปสู่อบายภูมิทันที พระเถระเจ้าเห็นเหตุการณ์นี้แล้วก็คิดว่า “วันนี้เราจะโปรดหญิงนี้ ช่วยให้อะรอดพ้นจากอบายภูมิ เมื่อเราไปยังสถานที่นั้นแล้ว เธอจะถวายข้าวตังกันหม้อที่ตัวเองจะรับประทานให้แก่เรา เพราะบุญนั้นจะส่งผลให้อะรอดพ้นจากอบายภูมิ และได้เข้าถึงสุคติโลกสวรรค์”

อานิสส์กลวยข้าวตัง

๑๕๕

เมื่อพระเถระดำริอย่างนี้แล้ว ในเวลาเช้าจึงถือบาตร และจีวร เดินมุ่งหน้าไปยังสถานที่อยู่ของหญิงผู้ยากไร้ นั้น ครั้นนั้น ท้าวลักกะผู้เป็นราชาแห่งดาวดิงส์พิภพทรงทราบถึงการออกจากนิโรธสมบัติของพระเถระ ท่านปรารภนาจะได้บุญ จึงแปลงร่างเป็นคนธรรมดา น้อมอาหารทิพย์มากมายถวายแด่พระเถระ แต่พระเถระรู้ถึงการกระทำของท้าวลักกะ จึงกล่าวห้ามว่า “มหาบพิตร พระองค์เองก็เป็นผู้ที่มีบุญมากอยู่แล้ว อย่าตัดรอนบุญของคนอื่นเลย” แล้วท่านก็ไม่รับบาตรท้าวลักกะ แต่ไปปรากฏกายอยู่ตรงหน้าหญิงนั้นทันที

เมื่อหญิงผู้ตกยากมองเห็นพระเถระยืนถือบาตรอยู่ตรงหน้า เธอมองดูสภาพของตัวเองก็ไม่เห็นสิ่งของอันประณีตที่จะน้อมถวายพระเถระได้ จึงคิดว่า พระเถระอุตสาหมาเป็นเนื้อนาบุญให้เราถึงที่นี่ แต่เราก็ไม่มีของกินหรือของเคี้ยวที่ประณีตเหมาะสมกับพระเถระ แม้ตัวของเราเองก็มีเพียงน้ำข้าวและข้าวตังอันจืดชืดไม่มีรสชาติ ภาชนะที่ใส่อาหารก็สกปรก ไม่สมควรแก่ท่าน เราไม่สามารถจะเอาของที่ไม่สมควรถวายแด่พระเถระได้แน่ๆ จึงกล่าวกับพระเถระว่า “นิมนต์พระคุณเจ้าไปโปรดสัตว์ข้างหน้าเถิด”

แม้พระมหากัสสปเถระได้ยินเธอพูดเช่นนั้น ท่านก็ไม่

อานิสสงฆ์ถวายข้าวตัง

๑๕๖

ขยับกายไปไหน เพราะท่านมาที่นี่เพื่อหวังจะอนุเคราะห์เธอ โดยเฉพาะมหาชนที่อยู่ในละแวกนั้น เห็นเหตุการณ์นั้น ต่างพากันกระวีกระวาดน้อมอาหารที่ประณีตถวายพระเถระ แต่พระเถระก็ไม่รับ เพียงยืนนิ่งด้วยอาการดุขณิ หญิงผู้ยากไร้เห็นอาการของพระเถระนั้นก็คิดว่า สงสัยวันนี้พระเถระคงตั้งใจมาโปรดเรา ทั้งเนื้อทั้งตัวของเราก็ก็น้ำลายสอสมบัติอะไรแล้ว ทรัพย์สมบัติภายนอกเมื่อวิบัติบังเกิดขึ้นก็กลับกลายเป็นอื่น เราไม่สามารถที่จะเอามาใช้สอยได้ แต่วันนี้เราจะเอาข้าวตังกันหม้อ ซึ่งเป็นอาหารดีที่สุดในละแวกนี้ น้อมถวายทำบุญกับท่าน เพื่อเปลี่ยนของหยาบๆ เป็นทรัพย์ละเอียดติดตัวเราไปในภพเบื้องหน้า

ถึงเธอจะยากไร้ด้วยทรัพย์แต่ก็ไม่จนความคิด คิดดังนี้แล้วหัวใจเธอพองโตด้วยมหาปีติ เพราะความยากไร้ไม่ใช่อุปสรรคของการสร้างบารมี เธออยากไร้เพียงทรัพย์ แต่จิตใจของเธอไม่ได้ขัดสนเพราะความตระหนี่เลย เธอได้น้อมถวายอาหารคือข้าวตังกันหม้อแด่พระเถระ พระเถระคิดว่า เราจะทำให้ใจหญิงนี้เกิดมหาปีติในบุญเพิ่มขึ้น ท่านจึงนั่งลงฉันในที่อันเหมาะสม ฉันเสร็จก็อนุโมทนาบุญต่อเธอแล้วก็จากไป มหาปีติอันใหญ่หลวงได้บังเกิดขึ้นแก่หญิงนั้นไม่มีประมาณ แล้วในยามต้นของวันนั้นเอง นางก็ได้เสียชีวิตลงอย่างกะทันหันด้วยโรคปัจจุบันทันด่วน ได้ไปเกิดบนสวรรค์ชั้นนิมมานรดี

อานิสงส์ถวายเป็นพุทธบูชา

๑๕๓

ท้าวลัทธิกะตรวดดูที่บังเกิดของหญิงนั้น ไม่เห็นเธอในภพ ดาวดิงส์ จึงเข้าไปถามพระเถระว่า “พระคุณเจ้า หญิงที่ใส่ บาตรท่านในวันนี้ ตอนนี้อยู่ตายแล้วไปบังเกิดที่ไหน” พระเถระ ตอบว่า “มหาบพิตร ตอนนี้อยู่ที่ผู้ที่เคยยากไร้ นั้น ได้ไปบังเกิด อยู่บนสวรรค์ชั้นนิมมานรดี มีมหาสมบัติอันเป็นทิพย์ที่ละเอียด ประณีตเกินกว่าเทวดาทั้งหลาย วิมานของเธอมีรัศมีสว่างไสว รุ่งเรืองยิ่งนัก สว่างยิ่งกว่ามณฑลสุริยะที่เรียงร้อยเป็นหมื่นเป็น พันดวง แม้ในสมัยที่เธอเป็นมนุษย์ชีวิตเธอแสนจะขัดสน แต่ หัวใจเธอไม่ขัดสนในการสร้างบุญเลย บุญได้เปลี่ยนเธอให้เป็น ผู้ที่มียศใหญ่มีอิทธิพล ตอนนี้ได้เสวยสุขอันไม่มีประมาณอยู่บน วิมานนั้นทีเดียว” ท้าวลัทธิกะได้ฟังถ้อยคำของพระเถระ เกิด ความอัศจรรย์ใจยิ่งนักในผลบุญที่บังเกิดขึ้นแก่เธออย่างไม่มี ประมาณ ได้กล่าวชื่นชมการกระทำของหญิงผู้ยากไร้ นานประการ

เราจะเห็นว่า คนยากไร้แต่ใจไม่ขัดสน ได้ทุ่มเททำบุญ โดยเอาชีวิตเป็นเดิมพัน แม้อดอยากไม่มีจะกิน แต่ก็ยอมอด เพื่อจะได้ไม่ต้องอดอีกในวันข้างหน้า และจะมีสมบัติใช้อย่าง เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ เพราะผลแห่งบุญจะส่งผลให้เป็นผู้ที่สมบูรณ์ ด้วยมหาสมบัติอันไม่มีประมาณ ใครก็ตามหากมีใจที่เลื่อมใสใน พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ตั้งใจเอาบุญทุกๆ อย่างโดยไม่คิด วิตกกังวล ทุ่มเททำอย่างสุดกำลังความสามารถ ก็จะประสบกับ

อานิสงส์ถวายข้าวตัง

ผลบุญอย่างเกินควรเกินคาด จะสมบูรณ์ไปด้วยมหาสมบัติ-
จักรพรรดิตกไม่พรวงไปทุกภพทุกชาติ ตราบกระทั่งถึงที่สุด
แห่งธรรม ฉะนั้นขอให้ทุกคนตั้งใจเอาบุญกันให้เต็มที่ เอา
มหาสมบัติจักรพรรดิกันให้ได้ทุกๆ คน

